

Mellyre mond az Ég: enyim Ő, égi volt és égi lesz,
 Eddig engedtem Te néked, 's hát ezentúl mit keressz?
 Nem becsülték őt eléggé, míg vezér csillag vala,
 Kődbe vonta fényét a' Góg és irigység anygala;
 Most midőn az égi tűz-szesz tűz helyébe vissza tért,
 El tűnésével tanuld meg, míg jelen volt, mennyit ért?

A Dicsőség' Templomából egy nagy Angyal közbe szállt:
 Halhatatlant semmiségbe nem rekeszt bé semmi bólt,
 'S bár ha földbe megy, porrá lesz teste, minthogy föld neme,
 Számos századon keresztül fog ragyogni Érdeme!

A' Dicső Lélek tekintvén ez feleselésre le,
 Úgy szállt gyámolítottihoz, mint az Angyal felele:
 Által estem a' halálon, de nem gyáva lelkekén,
 Itt ezer nagyok sorában, ott fiamban élek én!

Alig háromnegyed esztendő múlva Horváth is elköltözött az élők sorából.

Közli: GÁLOS REZSŐ.

IGAZ SÁMUEL EGYIK VERSÉHEZ.

A *Hébe* szerkesztője több német költeményt ültetett át a magyarba Ezek egyikének, az *Emlegetésnek*, forrása egy, a XVIII. század óta igen sokat énekelt, érzelmes német dal volt. (Zsebkönyv, 1822. 300. l.) Az ilyen, *Dein gedenk' ich*... kezdetű dalok őse Eschenburgnak a *Wandsbecker Boteban* (1771.) megjelent, *Elegie an Dorinde* c. költeménye, amelyet Szemere Pál fordított le. (IK. 1929. 338. l.) Beckmann dallamával Eschenburg költeménye mindjárt elterjedt (Friedländer, II. 138. l.) és népszerűségével másokat is utánzásra serkentett. Gieseke (1796) alig valami változtatással közölte a dalt. Igaz Sámuel azonban, aki forrását nem nevezi meg, egy harmadik változatra támaszkodott, Karl Múchlernek (1763—1857) költeményére. (Gedichte 1786), amely így kezdődik:

Dein gedenk ich, rötet sich der Morgen,
 Dein gedenk ich, flieht der junge Tag...

Igaz Sámuel sikerült fordításában:

Eszemben vagy, ha a reggel szürkül,
 Eszemben, ha napom égre száll,
 S hű szerelmem, bár reménység nélkül
 Mindenütt csak Tégedet talál.

Múchler verse is három dalköltő (Rellstab, Nägeli és Challier) dallamáva, terjedt el. (Friedländer id. l.)

GÁLOS REZSŐ.